

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издаватель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 5.

Мале приче.

(О великомъ Петру) При првој побуни стрелаца руски у Москви, бияше царъ Петаръ као јоштъ младъ моичићъ, побегао съ майкемъ својомъ и съ маломъ пратњомъ вѣрни служителя у манастиръ Св. Троице, 60 врсти далеко одъ Москве, мислећи, да ће тамо у подпуну безбѣдности бити. Но стрелци прочую, гди се млади царевичъ прикрио и склонио, и њиове разуздане чете доезде манастиру, да га убию. Они су ову свету обителъ скрозъ претресли, и ненашавши онога, кога су тражили, навали една чета ови зликоваца и у самъ свети храмъ. Овди усмотри еданъ одъ њи младога царевича у обятияма свое майке у олтару; кадъ то види ние се нимало затезао, већ е одма съ ножемъ у руци царевичу пошао; онъ е већ био ножъ потегао да му прси прободе. Но кадъ га е бунтовни стрелацъ ножемъ хтео заклати, викине еданъ између остали бунтовника у цркви снажнимъ гласомъ: „Стани брате! не кодъ олтара ако Бога знадешъ, причекај, докъ га изъ цркве изведемо; онъ намъ већ више неможе утећи.“ У исти ма опазе неки одъ бунтовника, кои су изванъ цркве били, да е у највећемъ трку пристигла една яка коняничка чета царске гарде; они викну дакле онима у цркви, да се наглимъ бѣгствомъ спасу. У овој забуни разбегну се сви кудъ кои, и тако се избави царъ чудноватимъ начиномъ.

Двадесетъ и више година после овогъ догађая, кадъ е не само ова, него и све доцније побуне стрелаца угушене, кадъ су ови већ истребљени, кадъ е већ сва земля мирна била, и кадъ се царъ занимао са усавршавањемъ свое войске и уређењемъ руске морске силе, држао е царъ едного дана смотру на адмиралитетској ливади надъ неколико стотина новодошавши матроза. Проматрајући овако момке редомъ, усмотри едного између њи и ужасне се, да е неколико корака натрагъ посрнуо и заповѣдио, да га одма вежу. Матрозъ, коме е одма савѣсть њгова казала, да га е царъ познао, падне на колена и викине: „Господару, милость, милость! Нико одъ околостобни, нити офицери ни онога матроза друштво ние знало, шта овај појавъ значи; будући е овај матрозъ већ толико година познатъ као морнаръ, кои е свой посао вѣрно и прилѣжно радио, и кои ние

ништа скривιο. Съ ужасомъ пакъ чую они, како е царъ матроза запитао, да ли е онъ бунтовни стрелацъ, и то башъ онај, кои га е у манастиру Св. Троице кодъ олтара убити хтео? „Тако е господару!“ одговори матрозъ, и самъ тай.“ На даля питања царева одговори онъ, како е онъ као младъ стрелацъ уплетенъ био у ону буну, како се набрзо покајао за свое безбожно дѣло, како се онъ бѣгствомъ спасао, а њгово друштво напротивъ поватано е и повешано; како е онъ више година бѣдно провео и скитао се по дивљачнимъ и необитаванимъ пустарамъ; како се онъ најпосле приявио адмиралитету у Архангелу за матроза подъ именомъ селяка, кои е дошао изъ Сибирије и како е одъ тогъ времена вѣрно и поштено служио. Царъ е био искренимъ изказивањемъ тако тронуть, да му е опростио њгово вапијоће бездѣлие, и поклони му животъ; но подъ тимъ условиемъ, да ће га мучителномъ смрћу погубити, ако му икадъ у животу њговомъ на очи изађе. Матрозъ благодарио е Богу и цару на овој ненадној милости и посланъ е у тако удаљену провинцију, да е могао сасвимъ спокојнъ бити, да за целога живота неће више никадъ цара видити.

— Први година по оснивану Петербурга кадъ е тамо јоштъ врло мало каддрмисани сокака било, и кадъ е тамо на млогимъ местима било подлокани блатни мѣста, особито у кишовито време, бияше старо-руски обичай, да сваки на колена падне, чимъ се царъ укаже, којомъ су се приликомъ наравно блатомъ искаљали. Царъ Петаръ ние никако хтео, да му тимъ начиномъ почестъ одаю, и махао е обично рукомъ, да непадно на колена; шта више, онъ е често изявљивао, да му се тиме никакво удовольство не чини. Но кадъ при свемъ томъ народъ ние хтео на то да слуша, већ е при усмотреню цара по старомъ обичаю на колена падао, онда е царъ најжешћомъ тѣлесномъ казни забранио, да нико несме предъ њимъ на колена пасти и њга ради блатомъ искаљати се.

— Отацъ еданъ посѣти свога сина у Минхену, кои е на тамошњој академи живописанъ учио. Почемъ е више изображенија, коя е синъ њговъ са бојомъ и плайвазомъ израдио, прегледао, био е врло задовољанъ. „Садъ любезни отацъ“, рекне синъ, „треба да видите и оне послове, кое самъ съ кредомъ израдио; изволте дакле да

сићемо доле у собу“. „Заръ ти држишь осимъ ове собе јоштъ коју собу?“ запита отацъ. „Дабогме, и у нъој седимъ често више сатѣй; изволте само самномъ, она ће вамъ се допасти“. Обоица сиђу доле, синъ отвори врата и — нађу се у крчми, гди се пиво точило. Почемъ отацъ и синъ неколико сайтлика пива попиу, узме синъ отца за руку и рекне му: „Садъ давамъ покажемъ, шта самъ съ кредомъ израдио“. Онъ преврне црну таблу крчмарову а на нъој стаяше написано: „Г. Н. 160. фр. и 3 кр.“ Отацъ у почетку погледи га по преко, али затимъ опетъ изплати синовлѣвъ дугъ и рекне му: Дела ти у будуће повише молуй са боіомъ и плайвазомъ, еръ ми се ово дрлянѣ съ кредомъ нимало башъ недопада“.

— Селянинъ еданъ, кој е читавъ данъ на ветру и киши у полю радио, дође у вече кући уморенъ и до голе коже мокаръ. Жена нъгова, кој е читавъ данъ у кући седѣла, дочека га на вратима. „Любезни човече! почемъ збогъ проклете ове кише, кој непрестано яко пада, нисамъ могла воде донети, то нисамъ ни у станю била, да ти што за вечеру сготовимъ; него отиди ти самъ собомъ и донеси котао воде, еръ си и тако побиснуо, да већъ већма мокаръ бити неможешъ“. На ове речи жене свое неодговори мужъ ништа, већъ узне праздна два котла, оде съ нѣма на бунаръ, кој е прилично далеко одъ нъгове куће био, и донесе кући воде. Кадъ е съ водомъ кући дошао, жена е седѣла кодъ ватре и грела се. Онъ пакъ узне еданъ па и други котао и обадва изручи на жену своју, и затимъ јој рекне: „Ето си и ти мокра као и ја, садъ можешъ и сама донети воде, већъ већма мокра бити неможешъ“.

— Богатъ еданъ енглезки спаия, кој е врло слабо марио за помодно девоячко воспитаніе, предохранявао е дорастлогъ сина свога одъ научени и помодни девояка. „Ти морашъ добро гледати“, обичествовао е говорити, да праву кућаницу теби изберешъ, а не лутку, кој се преко метле подтакне!“ Ова наука падне младићу на срдце, и тако едногъ лепогъ пролећнѣгъ дана, кадъ е отацъ нъговъ силне госте на часть на свое польско добро сазвао, метне онъ метлу попреко на басамакъ кућевни, преко когъ су гости, кадъ съ ручка у шетню у башту пођу, прећи морали. „Пази добро рекне онъ другу едномъ своме, съ којимъ е у авліи стаю, „ова метла нека ми девойку избере. Она девояка између друштва, кој се nebude стидѣла, већъ метлу ту са землѣ дигне, би ћо моя жена“. Они су чекали докъ е друштво изъ трапезаріе изишло. Већа часть девояка прешла е преко метле прекорачивши исту, неке су се и подстакле, но една се између свию нѣи нађе, и то башъ понайлађа и најлепша кој се сагне, дигне метлу горе и остави е на свое место. Младићъ одржи своју речъ, она постане жена нъгова, и ни едно одъ нѣи ние никада узрока имало каяти се, што су се састали.

Кораблѣкрушеніе.

„Лионе“ енглески паробродъ жалостно е пропао готово са свимъ путницима. 1. Новем. пошао е онъ изъ Нью-јорка и осимъ многобројни путника, било е на нѣму за 50. хиљада талира еспаца натоварено. „Лионе“ путовао е брзо преко мора, прелазећи за 1. сатъ 11. морски миля. 2. Нов. нођу око 11. сати прамѣте едну лађу кој е упра-

во на „Лионе“ ишла. Како примѣте на пароброду ту опасностъ издаду знакъ да би се она уклонила, али пре него што се то могло учинити, удари она лађа о паробродъ тако силно, да е нѣнъ кљонъ на комъ е една златна аждая била у ребрима пароброда заломѣла. — Море е било доста бурно, а рупа на пароброду била е тако велика да се ние могла затворити, бадава су трпали платна и душеке. Вода уђе унутра и угаси ватру што е машиниу окретала, и до зоре паробродъ био е тако пунъ воде, да су већъ сви о пропасти нъговой и своіој почели мислити. Међутимъ сви су радили и изпразњивали су воду ширковима, али и ширкове вода загуши. Онда капетанъ заповеди да се еспаць и пртлягъ у воду баца, које су не само матрози него и сви путници помагали. Кадъ никакве далѣ надежде ние било, онда заключе да оставе паробродъ. И чамце које су на пароброду имали спусти на воду. У први чамцацъ смести се 25. персона, међъ којима е 10. паробродски матроза и слугу било, они су имали са собомъ компасъ. У други чамцацъ седне такође 25. персона, и понесу са собомъ ране на путъ и нуждна морска орудія за путованѣ по мору; еданъ мањѣ чамцацъ прими 20. а други јоштъ мањѣ 18. персона. Садъ чамцацъ више ние било, а люди било е јоштъ доста. Онда начине одъ катарки и дасака еданъ сплавъ и привежу га за паробродъ, съ томъ намѣромъ, да кадъ паробродъ почне са свимъ тонути, да люди пређу на сплавъ и да га одсеку одъ пароброда и да се предаду морскимъ таласима и вѣтру на милостъ. То е све ишло тако своимъ редомъ, да ние никакви забуна било или грабленя ко ће пре у чамцацъ сести; како матрози, тако и путници ладнокрвно сматрали су ову опасностъ. Текъ 4. Новембра у 8. сати оставе паробродъ, и крену се на онај край гдѣ су мислили да е најближа земља. До 5. сати после подне путовали су тако заедно сви чамци; али око 5. сати падне една густа магла, кој ій разтави, затимъ одма наступи буря на мору, и чамци се удале и изгубе еданъ одъ другогъ, притомъ јоштъ и снегъ почне падати, и то е била пропастъ они други чамцацъ. Лађа „Елиза“ кој е путовала изъ Бремена наиђе на еданъ тай чамцацъ, петъ дана после кораблекрушенія, четворица била су се смрзли. Та лађа узне оне што е у животу нашла полумртве одъ зиме и глади, и донесе ій у Нью-јоркъ. О онимъ другимъ чамцима и о сплаву гди су люди морали до појаса у води стајати, нема јоштъ ни трага ни гласа. — Како е тай гласъ у Нью-јоркъ дошао, одма се кренуо еданъ паробродъ, коме е заповеђено да десетъ дана тамо амо пловн, да разбиени паробродъ и оне несрећне чамце съ людма, тражи.

Н а б и р ц и

— Едне тиролске новине являю слѣдуюћи чудновати догађай: Еданъ ловацъ изъ окружя Радскогъ нашao е у планини на едной чистини едногъ великогъ мртвогъ орла, коме е вратъ зубима одгриженъ био. При точниемъ проматраню овогъ ловца, кој е хтео себи разяснити овај појавъ, нашао е онъ унаоколо по снегу поредъ изчупаногъ перя умртвлѣногъ орла и многе изкрзаве длаке одъ лисице. Изъ ове околности увиђа се, да се орао съ лисицомъ борио, и да е лисица орлу вратъ одгризла и тако га умртвила.

Кадъ е недавно саданъ енглески наследникъ, принцъ одъ Велса тайно, подъ туђимъ именовъ и безъ свѣе свите по западной Енглеской путовао, рачунао е еданъ угоститель тако извѣстно на долазакъ нѣговъ, да е найвећа спремана чинио, и са грозничнимъ нестрплѣнѣмъ долазакъ принца кои е онуда проби морао изчекивао. И доиста добу едно после подне еданъ одличанъ човекъ съ еднимъ младѣмъ, и зактевали су најболѣ собе. Газда и млађи одавали су овимъ странцима найвеће почитанѣ. Истога дана у вече, кадъ е гостионица већ пуна била, дођоше јошть два странца са еднимъ дечкомъ. Газда и дочека слѣдуюћимъ речма: „Жао ми заиста, у гостионици има само јошть за двоциу мѣста, но млади ће господинъ моћи и на канabetу спавати.“ Тако е и било, и сутраданъ се дознало, да е онај младѣ, кои е на канabetу спавао, наследникъ енглеске круне и скиптра.“

— Едногъ Американца укоравали су нѣгови приятели, зашто онъ толико пие, и савѣтовали су му, да се толико неодае той убитачной страсти. „Шта страсть!“ одговори онъ нѣима раздражено. „Гледай ти нѣи! Заръ ви мислите, да я пиємъ изъ наклоности! Я пиємъ изъ отечестволюбия. Размислите се добро, шта одржава биће едне државе? Таксе и порези. Е, то я онда са свакомъ капльомъ ракие, коя се крозь мое грло слива, плаћамъ по неку таксу, са свакомъ чашицомъ ликера, кою испразнимъ умложавамъ я приходе државне, и утврђуемъ по томе државу. То е основъ, зашто я пиємъ, а не наклоность. Кадъ бы я слѣдовао мојой наклоности, то би я био сурутку или воду као ви што радите, самозивни изроди отечества. Но я нисамъ као ви; я немислимъ само на мене, я мислимъ на цѣлокупность, кое самъ я саставна часть, и зато убиямъ клице мои наклоности, зато се я самогъ себе одричемъ, па — пиємъ. Садъ усудите се, да ми пребацуете пилство.“

— Два отѣна господина сукобе се на своимъ лавкимъ колима, коя су они сами управляли, у едномъ тесномъ сокаку; и ни еданъ одъ нѣи нѣе хтео оногъ другомъ скренути съ пута. После подужегъ времена привеже еданъ одъ нѣи узде за кола, извади новине изъ цепа и занесе се у читанѣ. Оногъ другомъ пакъ то се не досадило, нѣи га е раздремало; него шта више, онъ рекне оногъ другомъ: „Господине, кадъ будете прочитали листъ, онда ћу васъ молити, да га и мени дате на читанѣ.“

— Философия, православие и медицинска наука есу три земљишта человеческого ума. Философия е шума, што се дубль у ню улази, то е она све мрачния и неизвѣстняя. Православие е воћнякъ, у коме дрва плодове носе; а медицинска е наука кромширомъ засѣяно полѣ; — плодови леже у земаљи!

П р и в ѣ т е.

— Еданъ грађанинъ у едной нѣмачкой вароши добио е буре старогъ вина и запечатио га брижљиво, да га сачува одъ млађи; нѣговъ пакъ слуга пробушио е буре одоздо, и одпио е мало по мало знатну количину. Кадъ е господаръ после некогъ времена буре отворио, яко се зачудио, што е много вина нестало, при свемъ

томъ, што е печать сасвимъ читавъ и недирнутъ. На то рекне нѣгова жена: „Види да нѣе вино како годъ одоздо источено: „Будало“; одговори онъ, „та доле у бурету не фали нимало вина, него фали горе.“

— Еданъ человекъ сеѣаше у едной берберници и рекао е околостовимъ приятельима: Пиво е садъ по мѣанамъ много болѣ и яче, него прие, зато самъ ноћасъ, кадъ самъ се изъ меане кући вратио, спавао, као во.“ Еданъ до нѣга седећи лѣкаръ одговори му на то: „То нѣе одъ пива, него то е ваше природно спаванѣ.“

— Еданъ сеоски парохъ радо се шалио и у шали заедао. Еданпутъ прође еданъ селякъ съ колима, у коима су два коня упрегнута била, тако полако, да е парохъ нашао за умѣстно, изсмеяти га, говорећи му: „Приятелю, шта би ти искао за твоя два вола?“ Селякъ му одговори: „Я вамъ то немогу одсечно казати; найвише е затимъ стало, шта би еданъ трећи за нѣи дао.“

— Еданъ земљѣдѣлски економъ, кои е са своимъ омаћимъ обично врло опорно поступао, имао е на продаю неколико угоени волова. Еданпутъ дошао е къ нѣму еданъ касанинъ и желио е, да види найвећегъ и најкрупниегъ вола. Економъ е обично самъ пазарио, да би свой еспапъ довольно похвалити и болу му цѣну истерати могао. И тако дође къ нѣму слуга, кога е касанинъ за волове запитао, и рекне своје газди у найвећой но двосмысленой невиности. „Газда, изиђите напољ, касанинъ е радъ да види найвећегъ вола.“

— У едномъ тесномъ сокаку сусретне се еданъ лепо обученъ господинъ на едногъ селяка, кои се возио на волуйскимъ колима. Гиздави господинъ вигне селяку: „Приятелю, како ћемо се ми мимоићи?“ „То е најлакше“, одговори селякъ, паметни свагда се укланя и скрене полако волове на страну.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Изъ Берна одъ 5. Января телеграфираю: Скупштина швайцера примла е предложѣнѣ саюзногъ совѣта са 33 противъ 2 гласа. Затворени у Навибургу биће одма пуштени.

— Изъ Париза одъ 4. т. м. телеграфираю: да е у „Монитеру“ изишао еданъ чланакъ, кои каже да е Француска морално обвезана Швайцера, и Прайска би погрешила кадъ би какве тешкоће полагала и неби предложѣня примла.

Изъ Париза одъ 1. Ян. пишу: да се о многимъ новимъ променама у унутрашности царства говори. Али найвише се говори да ће цару Наполеону плата са 6 а млоги говоре са 10 милиона франака да се повиси. Тако исто умложиће се брой совѣтника.

— Изъ Шпание све вѣсти кое стижу слажу се у томе, да е станъ земљѣ врло опасно, и сваки данъ све су ближе революционимъ догађаима.

— Изъ Цариграда являю: да шахъ персиски остае у томе постоянъ да води рать са Енглескомъ. Уговоръ е о займу изъ Лондона прегледанъ стигао. Г. Лавръ обвезуе се кадъ му привилегию даду, за два месеца саставити друштво кое ће правленѣ гвозденогъ Рущукскогъ пута преко Едрене и Шумле безъ осигураня интереса,

предузети. Г. Чеме добио е дозволенъ да прави еу-фратски гвоздени путъ са 6 на сто осигуранимъ интересомъ.

„Пей“ одъ 5. Јануара явля: да ће енглески кабинетъ кадъ се камере отворе искати новаца за умложени войске у Инди и за умложени флоте. За садъ Сеймуръ добио е заповѣсть да престане тући се са кинезима.

Паризъ 2. Јануара. За великогъ княза Константина спремаю у тилѣријама павилонъ Марзанъ, гди ће онъ докъ годъ у Паризу буде обитавати. И великомъ князу Михаилу кои е сада у Ници, надаю се у Паризу. Спреманя веѣь сада починю се да та два руска принца са највећимъ одличемъ дочекаю. Нѣиовъ долазакъ и задржаванъ у Паризу јоштъ ће болъ утврдити пријателство између Француске и Руске.

— „Карлъ III.“ паробродъ што е кодъ Неапла запалио се и отишао у воздухъ имао е натоварени 70 хиљада пушака. Узрокъ одъ кудъ е ватра постала незна се, еръ ключъ одъ камере што се запалила, и у којој е

27 центи барута било, био е кодъ команданта кои в јошт у вароши био. То запалени барута такавъ е потресъ у вароши учинило, да нико ние знао шта е то. Сви су прозори са стране до мора попрескали. Воздухъ се тако био потресао да су се лампе и гасъ што е горио угасиле, и у театру сви наеданпутъ остали су у мраку; кое е немали стра узроковало. — Тимъ случаемъ 80 люди погинуло е, а много е осакаћени.

— У Лондону многи лекари што су на Криму у войсци служили, нудили су се швайцарскомъ конзулу да ће радо поћи да у Швайцарској служе ако се рать отвори.

— Едне Француске новине являю: два швайцарска бегунца Розеле и Делашо 27. Дек. кодъ Малпара, сретну неки младићи кои су певали путемъ, и викали: да живи република, и упитаю набусито те швайцарске бегунце; шта су они? „крављвци“ одговори Розеле, на ту речъ нападиу они и избоду ножемъ и нѣга и нѣговогъ другара тако да е слаба надежда да ће живи остати.

О Г Л А С И.

СВЕТОВИДЪ ЗА 1857. Г.

VI. ГОДИНА.

Одъ 1. Јануара г. 1857. настае течению наши новина VI година. Оне ће одъ нове године излазити са *подгисткомъ*. Цѣна имъ е за по године 6 ф. ср. а за 3 месеца 3 ф. ср. Позиваю се дакле сви любители новина најучтивѣе на предплату. У Београду прима новце изъ внутрености Србије г. Вик. Станисављевићъ осмотритель Читалишта или г. Вел. Валожићъ књижаръ.

Зимзеленъ за год. 1857. изишао е и може се добити у Београду кодъ г. Браће А. Ђорђевића трговца, кодъ В. Валожића и Саре Возаровићъ, а у *Земљу* кодъ Ш. Андреевића синова. Цена му е 40. кр. ср. Дѣло е са три велика мѣдореца украшено. Тко же ли обашка имати ликъ *рускогъ цара* и *Стратимировића*, може га у поменутой трговини добити по 10. кр. среб. *Зимзеленъ* е најсходни даръ за нову годину.

У Бечу у Дек. 1856.

А. Андрићъ

Учредникъ и издатель Световида.
Обитава у С. Улриху, нече Schotten gasse № 113.

(1—3) Подписани обзнаноуе почитаемомъ публикуму да се кодъ нѣга може добити с у в а п е ш т а н с к а к в а с ц а — pres germ. у свако доба, за кои подписанный емствуе и

добаръ стои да ће свако съ нѣимъ умешено тесто добро за рукомъ доћи, ако се на едну оку воде или млека е данъ лотъ квасца мете.

У Београду 9. Јануара 1857. г.

Стефанъ Лазаревићъ
пекаръ спрѣбу г. Куманудине куће

(1—3) Подписани узимаю честь објавити почитаемой публици, да я у моме собственомъ дућану налазећемъ се спрямъ Лицејъ, имамъ на продаю сваке сорте мушки готови халына врло евтином. ценомъ и то: Пелисиера фини, одъ 18 до 24 ф. ср.; капута зимски одъ Велура Шифа са атлазомъ и другомъ свиломъ постављени одъ 14 до 26 ф. ср.; фракъ до 20 ф. ср.; капута летњи до 15 ф. ср.; панцета 14 ф. ср. 30 кр. ср.; панталона штиковани 9 ф. 40 кр. ср.; панталона клотъ одъ црногъ тоскина до 7 ф. ср.; пруслука одъ 2 ф. 30 кр. ср. до 4 ф. ср.

Исто тако и за ГГ. Светштинике имамъ готови халына.

Димитрије Добринковићъ.

(2—3) Кои би желио спремъногъ за зиданъ камена и то у крупнимъ комадима, може добити овде у вароши на сави предъ владиномъ кафаномъ, гдѣ е у фатове сложенъ, и гдѣ се може за цѣну разумети.

(2—3) Делеподписани објавлюе свакомъ трговцу, кои бы у својој радњи потребовао вештогъ переводителя, за свој контоаръ, да е онъ готовъ примити се на такомъ мѣсту за у контоаръ. Подписани служио е у Новомъ Саду, Пешти и Загребу; говори србски, немачки и мацарски, а био е и у великимъ бакалскимъ трговинама, и у станю е показати за себе емства и препоруке.

Ко би имао волю извѣстити се о томе изближе, нека се обрати подписаномъ кодъ „Србске круне“ или г. Петру Янковичу, овдашнимъ трговцу.

Миланъ Сержански.

Стецишта су отворена:

1. При Суду Окр. Ђупријскогъ надъ масомъ поч. Миле Янковића изъ Параћина, кога е малолѣтна наслѣдница умрла до 26. Јануара. о. г.

2. При Суду вароши Београда надъ масомъ поч. Милоша Миоковића б. Ађутанта Штаба до 31. Јануара о. г.

3. При истомъ Суду надъ масомъ поч. Петра Миленковића бакалина изъ Београда до 15. Фебруара о. г.

Продаваће се:

Началн. Окр. Руднич. продаваће непокретна добра поч. Тодора Паювића изъ Заграђе 26. 27. и 28. Јануара.